

únor 2/2003

Milí přátelé,

únorové vydání ZVONU přichází trochu se zpožděním. Příčinou byla moje dovolená v ČR a také schůzka českých kněží, kteří působí v českých komunitách v USA a v Kanadě. Pan biskup Petr Esterka

měl výborný nápad a pozval nás k sobě do Los Angeles, CA, abychom se trochu ohřáli. A vskutku, bylo tam velmi příjemně, teplota okolo 90°F. Jednali jsme o naši práci, těžkostech a plánech do budoucna. Poprvé v životě jsem viděl Pacifik. Nejkrásnější však byla prohlídka nové katedrály Our Lady of the Angels v Los Angeles.

Rád bych srdečně pozval krajany na naši tradiční zábavu 23. února. Slavnou mši svatou v 10.30 AM v ten den bude slavit Most Rev. Emil A. Wcela, světící biskup diecéze Rockville Centre. Pan biskup Wcela je původem z Čech. Jeho prarodiče přišli do Spojených států a usadili se na Long Island v osadě Bohemia. Je to jeho zásluhou, že mohu bydlet na faře v Roslynu a působit pro českou komunitu.

Mám zde ještě jedno pozvání. V naší národní kapli Panny Marie Hostýnské ve Washingtonu, D.C. oslavíme 20. výročí posvěcení této kaple. Slavnostní mše svatá bude sloužena v sobotu 21. června 2003 v 2 PM, po ní bude následovat pohoštění a setkání krajanů. Všechny vás srdečně zvu a těším se na shledání.

Příjemnou a ničím narušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovi Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

10. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Štípodraz mi řekl, že se Tvůj pacient seznámil s velice vhodnými lidmi a že se zdá, žeš toho velmi slibně využil. Je to skvělé. Myslím, že by se měl stýkat přesně s takovými lidmi, jako jsou tito manželé ve středních letech, kteří ho navštívili v zaměstnání: jsou bohatí, elegantní, povrchně intelektuálnější a velice skeptičtí ke všemu kolem sebe. Asi budou dokonce i trochu pacifisty – ne snad z morálních důvodů, ale z hluboce zakořeněného zvyku zlehčovat všechno, co se týká velké masy jejich bližních, a trochu také z čistě módního a salónního komunismu. To je skvělé. A zdá se, žeš dobře využil jeho sociální, sexuální a intelektuální marnivosti. Ještě mi o tom napiš. Dal jim Tvůj pacient dostatečně najevo, že k nim patří? Tím nemyslím jen „svými řečmi“. Smrtelníci dokážou naznačovat jakousi hrou pohledů, odstínem hlasu a smíchem, že patří do stejné společnosti jako ti, se kterými mluví. Takovou zradu bys měl obzvláště podporovat, protože on sám si ji ještě úplně neuvědomuje, a až pozná pravdu, těžko se s nimi dokáže rozejít.

Jistě mu velmi brzy dojde, že jeho víra je v přímém protikladu se vším, o čem se tak rád baví se svými novými přáteli. Myslím, že to nevádí, pokud ho dokážeš přesvědčit, aby si to stále odmítal přiznat. A to bude snadné – pomůže Ti jeho stud, pýcha, skromnost i samolibost. Dokud si to nepřizná, bude ve falešném postavení. Bude mlčet, když by měl mluvit, a bude se smát, když by měl být zticha. Dá najevo (nejprve jen svým chováním, a pak i slovy) všechny možné cynické a skeptické postoje, které mu vlastně nepřísluší – ale pokud si s ním správně pohraješ, jeho postoj se stanov. Všichni lidé se postupně stávají tím, za co se vydávají. To je základní poučka. Ale dobře se připrav na Netřítelův protiútok.

Především musíš co nejvíce oddálit ten okamžik, kdy si pacient uvědomí, že to nové potěšení je ve skutečnosti pokušením. Asi se Ti to bude zdát těžké. Když Nepřítelovi služebníci už dva tisíce let kážou o „Světě“ jako o jednom ze základních pokušení. Ale v posledních desetiletích se o tom našťestí skoro nemluví. V moderní křesťanské literatuře se sice hodně (skutečně častěji, než bych si přál) píše o Mamonu, ale velice málo o Světských Marnostech, Výběru Přátel a o Hodnotě Času. To všechno by Tvůj pacient označil za „Puritánství“ – a tady bych rád poznamenal, že hodnota, kterou jsme tomu slovu dali, je jedním ze skutečných triumfů posledního století. Jeho zásluhou zachráníme každý rok tisíce lidí před sebeovládáním, cudností a střízlivostí.

Ale Tvůj pacient určitě jednou pochopí, jaká je skutečná povaha těch jeho nových přátel. Pak se budeš muset rozhodnout podle jeho inteligence. Pokud je dostatečně velký hlupák, pobídní ho, aby žil dvojím životem (znal jsem mnoho lidí, kteří to dokázali). V každém společenství se nejen bude přetvařovat, ale také z něho skutečně bude někdo úplně jiný. – Pokud to nepůjde, zkus rafinovanější a zábavnější metodu. Přesvědč ho, aby si uvědomoval se skutečným potěšením, že si ty dvě strany jeho života vzájemně odporují. Přitom využij jeho ješitnosti. Ať v neděli klečí vedle zelináře a má radost z toho, že ví, že zelinář by nedokázal pochopit ten uhlazený a posměvačný svět, ve kterém on žil v sobotu večer, a naopak: ať má ještě větší požitek z obcésních a rouhavých řečí, které při kávě vede se svými obdivuhodnými přáteli, protože on ví, že v něm existuje jakási „hlubší“, „duchovní“ stránka, kterou by oni nedokázali pochopit. Jistě to chápeš: na jedné straně se stýká se svými světáckými přáteli, na druhé straně se zelinářem; on sám je úplný, vyvážený a složitý člověk, který je všechny

převyšuje. Takto bude současně zrazovat alespoň dvě skupiny lidí a přitom bude místo hanby cítit trvalý spodní proud sebeuspokojení. A pokuk selže všechno ostatní, přesvědč ho navzdory jeho svědomí, že má v té nové známosti pokračovat už proto, že těm lidem jaksi „prospívá“ tím, že pije na jejich účet a směje se jejich vtípům – a kdyby se s nimi rozešel, bylo by to „snobské“, „nesnášenlivé“ a (samozřejmě) „puritánské“.

Také se ovšem postarej o to, aby s nimi ztrácel víc času, než si může dovolit, a aby zanedbával svou práci a svou matku. Ta začne žárlit a bude si o něho dělat starosti, on se jí bude stále více vyhýbat a chovat se k ní hrubě – a v jejich domácnosti skvěle vzroste nervozita.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minigalerie našich krajanů

*Představujeme dvě význačné postavy poválečné emigrace: biskupa zodpovědného za české katolické komunity v zahraničí, nyní žijícího v Los Angeles v Kalifornii, **Petra Esterku**, a bývalého poslance za Československou stranu lidovou **Dr. Bohumíra Bunžu**, který zemřel v New Yorku 27. listopadu 1990. 10. února 2003 by se dožil 95 let.*

Otec biskup **Petr Esterka** oslaví dne 9. března 2003 čtyřicet let od vysvěcení na kněze.

Otázky, které odpověděl ve Věstníku (Kalifornie leden 2003), přetiskují.

Jak jste se dostal ke kněžství?

V první řadě bych chtěl říct, že jsem od malička vyrůstal v katolickém prostředí. V mé rodné vesnici jsme žili podle církevního roku. Slavili jsme nejen Vánoce a Velikonoce, ale i postní a adventní dobu, chodili jsme na poutě, slavili jsme májové pobožnosti k Panně Marii, hodiny náboženství, které učil vždy jeden ze dvou kněží, byly povinné pro všechny žáky atd. Kromě toho rodiče byli praktikující katolíci. Zatím co matka nás, děti, učila modlit a dbala o to, abychom se modlili pravidelně a často, otec nám vyprávěl biblické příběhy tak zajímavě, že jsem byl výborně připravený na hodiny náboženství už doma. K tomu jsem se stal již ve druhé třídě ministrantem. Od té doby jsem chodil denně na mši sv. Jak pan farář, tak i několik kaplanů, kteří u nás ve farnosti působili, se stali pro mě vzory jednak tím, že buď sportovali nebo vedli nás, mládež, v různých organizacích. Pan farář Pořízek byl známý hlavně tím, že za války pomáhal chudým lidem a to nejenom těm, kteří chodili do kostela, ale i těm, kteří o kostel moc nestáli. Po Únoru 1948 byl komunisty uvězněn na 15 let jen proto, že byl úspěšný, obětavý, a že ho měli farníci rádi. Po jedenácti letech kriminálu za záhadných okolností zemřel ještě v poměrně mladém věku.

Později, v době komunizmu, jsem měl potíže dostat se do gymnázia, protože jsem chodil pravidelně do kostela a nechtěl jsem se stát členem komunistického Svazu mládeže. Nakonec jsem byl vyslýchaný na STB, což mě donutilo k útěku do Rakouska. To bylo v polovině roku 1957. Hned po útěku jsme se dostali, byli jsme tři, do uprchlického tábora u Salzburgu. Tam, bez mého vědomí, řekl kamarád Joža vedoucímu tábora, že jsem projevil kdysi zájem o studium teologie. Ten napsal do římského Nepomucena, kde se připravovali a stále připravují čeští a slovenští seminaristé na kněžství, že bych měl zájem o toto studium i já. Když jsem jednou přišel do kanceláře vedoucího, prohodil jen tak jakoby mimochodem, že dostal zprávu z Říma, že příští týden za mnou přijede představený z Nepomucena, aby si se mnou promluvil o přijetí do semináře. Snad nemusím říkat, že jsem byl touto zprávou velice překvapený. Nejprve jsem ani nevěděl, o co se jedná. V té době jsem o tom, že bych měl být knězem, vůbec nepřemýšlel. Cesty boží jsou však nevyzpytatelné... Po šesti letech studia jsem byl 9. března 1963 vysvěcen na kněze.

Kdy a za jakých okolností jste přišel do Spojených států?

Po vysvěcení na kněze jsem se nemohl vrátit domů do vlasti. Nejprve jsem se přihlásil, že bych šel do Západního Německa. Než se celá věc vyřídila, přijel do Říma na svěcení svého synovce Mons. Drozd z Texasu. Přišel se podívat i do Nepomucena, kde požádal představené o poslání českého kněze k nim do Texasu. Protože jsem byl tehdy jediný, kdo neměl ještě určené místo, nabídl mi tuto možnost. Ač jsem neuměl anglicky, nabídku jsem přijal. Do Spojených států jsem odletěl z Říma v září 1963. Místo kaplana jsem dostal v arcidiecézi San Antonio. Bez znalosti angličtiny byly mé začátky práce ve farnosti velice těžké. Už druhý den po nástupu do farnosti sv. Pavla jsem seděl ve zpovědnici a zpovídal druháky a třetáky. Večer předtím jsem se trochu obeznámil se zpovědním zrcadlem, podle něhož byla děcka připravovaná na zpověď. Ještě dnes si pamatuji a mám schovaný kousek papíru, na kterém jsem měl foneticky napsáno: „Be a good boy/girl. For your penance say one Our Father.“

dokončení v příštím čísle

Ze zápisníku: Dr. Bohumír Bunža

Z laskavým dovořením manželky paní Růženy Bunžové uvěřejňujeme vzpomínky z emigrace.

11. dubna 1948.

Sešli jsme se v Plzni na nádraží: Bohumír Bunža, František Bunža a Dr. Benda, též poslanec za lidovou stranu, s malými aktovkami a nějakým jídlem a pitím. Vždyť prý zanedlouho budeme ve Francii. Celý den jsme čekali, až pan přednosta stanice bude mít vhodný vagon do Štrasburgu. Dva nebyly vhodné a konečně třetí, prý s nábytkem – tak to bude dobré, říkal výpravčí. Vagon byl však zapečetěný, nedal se otevřít, vniknutí bylo možno jen malými okny pod střechem vozu a ještě opatřenými příčnou železnou tyčí. Bendovi a Františkovi to snadno šlo pro jejich štíhlost. Horší to bylo se mnou. Hlavu jsem tam dostal i s rameny, ale přes prsa to nešlo. Musel jsem se vysvléknout a znovu za pomoci obou a výpravčího zvenku jsem se tam konečně dostal, ale s odřenou kůží na prsou do krve. Ve vozu následovalo překvapení – prý nábytek – ale zatím samé věšáky. Sice z ohýbaného dřeva, ale se špicemi a ani jediná ploška k podepření nebo položení. Pokoušeli jsme se zavrtat do kolmé polohy, ale marně, tak jsme zatím zůstali na povrchu. Čekali jsme celý den. Večer výpravčí prošel kolem vozu a jako k sobě nadával, že snad už se brzy pohneme. Nekonečná noc, ale konečně svítání. Po chvíli sluníčko začalo nemilosrdně rozpalovat střechu jako kamma. Svlékali jsme co se dalo. Museli jsme vydržet ještě celý den. Žízeň se částečně uhasila, ale horší pak s nezbytným „vydáním“, ale nedalo se přemýšlet, jak?

Večer jsme se konečně pohnuli. Netrvalo však dlouho a zase jsme stáli. S napětím jsme poslouchali známý zvuk štípacích kleští a cinkot pečetí, házených do nějakých plechových kbelíků a silné bouchání dveří. Je zle – celní koltrola. S hrůzou jsme čekali, kdy celníci přijdou k našemu vozu... Už se otevíral a světelný sloupek baterky přejížděl po našich zádech. František byl na kraji, pohnul se v instinktu se ukrýt, a věšáky se s rachotem začaly řídit ven. Celník jen zakřičel: „Zavři to honem, nebo to neposbíráme do rána“. Snad to byla dobrá vůle, snad nechtěl aby viděl i ten druhý, co uviděl sám, honem zašoupl dveře a šli dále. S oddechnutím jsme si přihladili zježené vlasy. Zanedlouho se vlak rozjel, jenže po chvíli jsme stáli znovu. Ale, běda, bylo slyšet štěkat psy. To bylo zle, ti nás jistě ucítí. S další hrůzou jsme čekali, co bude dál. Z kvapné řeči železničářů jsme vyrozuměli, že žádná zdržování, je velké zpoždění, jede se. A jelo se delší dobu. Po zastavení slyšíme, nikoli očekávanou fracouštinu, ale němčinu, která nám byla s podivem také příjemná. Už jsme na nic nečekali a domáhali

se vysvobození z toho hrozného prostředí. Špinaví, hladoví, žízniví a již nervově vyčerpaní, ale konečně za hranicemi. Bylo nedělní ráno, Den Páně. Vysvobodil nás příjemný výpravčí. Pozval nás do bytu, kde jsme rádi přijali jeho dobrodiní, umyli jsme se a najedli. Podotýkám, že si neodpustil, byť bodrou poznámku, že je vlastně naším bývalým vyhnancem. Podívali jsme se na sebe a nebylo nám dobře...

Druhý den nás převzal americký důstojník, převezl džípem do úřadu. Následovalo vyšetřování, výsledky za pomoci civilního tlumočnicka, hlavně u mne chtěli znát podrobnosti smrti ministra Jana Masaryka, v čemž jsem asi nevyhověl, byly pro mne tehdy též neznámé. Po výsledcích nás odvezli do tábora v Regensburgu.

(Tam byly podmínky neuvěřitelně špatné, ale to je zase další úsek záznamu. Pozn. R.B.)

**Krajanská rodina u Panny Marie Karmelské v Astorii, NYC
Pořádá v neděli 23. února po mši svaté v hale naproti kostelu**

MASOPUSTNÍ ZÁBAVU

Obědy se vydávají od 12 hodin

Později odpoledne párky, klobásy, káva, čaj a další speciality

Od 1.00 do 6.00 hraje

KRAJANSKÁ HUDBA KONTAKTY

pod vedením Jozefa Juráši s repertoárem českých a slovenských písní.

Vstupné \$ 5.00, děti zdarma

PŘIJĎTE SE POBAVIT A PŘIVEĎTE SVÉ PŘÁTELE A ZNÁMÉ !

Z archivu pastýře exulantů

*Biskupa Jaroslava Škarvadu nemusím mnoha lidem představovat. Dlouhá léta působil mezi krajany po celém světě. Po revoluci se vrátil do vlasti, kde se stal generálním vikářem pražské arcidiecéze. Nyní je již na odpočinku, bydlí v Praze. Dostala se mně do rukou jeho kniha **Z archivu pastýře exulantů**. Jsou to texty promluv pro různé zahraniční rozhlasové stanice.*

Zde je jedna promluva, kterou měl pro Radio Vaticana, první pátek v červnu 1990. Promluva odráží tehdejší první návštěvu papeže Jana Pavla II. v naší republice a jeho přivítání prezidentem Václavem Havlem.

Obnovíš tvář Země

Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno, a obnovíš tvář země. Pamatuji se, jak jsme se jednou modlili tento verš při ekumenickém setkání s českými teology ve Švýcarsku a jak se našim evangelickým bratřím zamlouval. Obnovíš tvář země. Bylo – li to aktuální, před mnoha lety, oč je toto volání aktuálnější dnes, kdy se o obnově opravdu mluví, kdy jsou k ní všechny předpoklady, kdy se stala holou nutností.

K obnově společnosti je možná jen dvojí cesta. Buď se začne změnou společenské struktury, anebo se začne od člověka, změnou jeho srdce. Jsme svědky, jak dopadl pokus vytvořit takzvaného nového člověka změnou společenských struktur. Zažili jsme to sice v aplikaci nejdrastičtější a nejkrutější, ale pokušení přes světový krach těchto pokusů zůstává stále módním a svůdným. Mluvit o hříchu, říci Svatému otci, že je vítán mezi hříšníky, to dovede jen náš pan prezident Havel. Kdo nemá jeho zkušenosti, ten se dnes těžko odváží nazvat druhé hříšníky, a tím méně považuje za hříšníka sebe sama. Existuje-li ještě vůbec hřích, pak je to hřích sociální, je to stav dnešní zkažené společnosti, která

nutí člověka k tomu, aby lhal, podváděl a příležitostně i kradl. On sám za to nemůže, je mu to vnuceno. I manželská nevěra, umělý potrat a nakonec i eutanázie jsou jen výsledkem situace ve společnosti a prostředí, v němž se prostě jinak žít nedá. Dnešní pokrok, společenský standart, vyžaduje přece tolik nákladných vymožeností a věcí, že pak v bytě, stejně už malém, není místo ani pro dítě ani pro přestárlé rodiče. To platilo na východní straně železné opony, to platí ale i na její straně západní. Ba právě v některých bohatých zemích Západu se lidé dnes skoro nezpovídají, protože má-li někdo hřích, jsou to přece jen národohospodáři, kteří nás do takové situace dostali, anebo nanejvýš ještě papež, který jistě svědomí nesplnitými mravními požadavky.

Proti této záplavě laciných výmluv a útěku před osobní odpovědností vyznáváme s celou církví to, co tak upřímně vyznal před Svatým Otcem Václav Havel – že jsme hříšníci. Že jsme nejen obětí hříšných poměrů, to nechceme vůbec popírat, ale že jsme za jejich vytváření také sami odpovědni. Že v nás není všechno čisté a ryzí, že je v nás také leccos, co nás strhává dolů: sobeckost, zbabělost, vypočítavost, závist a spodní proudy různých vášní; že proto nemáme právo svádět všechno na prostředí a společnost, nýbrž že se tomu musíme bránit, že i za společnost musíme vzít vlastní odpovědnost.

„Dostanete mos shůry a budete mými svědky,“ řekl Pán Ježíš apoštolům. Nevypracoval masovou ideologii, nýbrž seslal svého Ducha konkrétním lidem. A jeho Duch učinil z bojácných, nezkušených apoštolů muže, kteří doslova přetvořili svět. „Sešli svého Ducha a obnovíš tvář země.“ To ovšem nebyl úkol jen pro první generaci věřících. Na křesťanství je nejkřesťnější to, že nestárne. Vzkříšený Kristus působí ve své církvi stále. Svého Ducha sesílá svým věřícím i dnes a v jeho síle mají i oni moc obnovit tvář země. To je i pro nás velká šance, ale zároveň i velká odpovědnost. Pro každého z nás. Nebeské království je přece podobné kvasu, který nemůže nepůsobit. Jak budou vypadat naše rodiny, jak bude vypadat naše škola, jak bude vypadat naše společnost v příštích desetiletích, to závisí na nás. Na tom, jak se dovedeme modlit, jak se dovedeme Kristovu Duchu otvírat, na tom, jak dovedeme být obětaví, jak se dovedeme pro druhé angažovat.

„Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno, a obnovíš tvář země.“ Svatý otec nám při své návštěvě připomenul, že máme ve svých rukou duchovní kapitál, získaný našimi mučedníky a vyznavači, kteří vydávali Kristu svědectví i za cenu velkých osobních obětí. Nepromarněme to, co nám odkázali, jděme v jejich šlépějích! S vědomím odpovědnosti vůči Boží lásce a vůči Božímu volání, které je vždy osobní. Kéž se i naše srdce stane chrámem Ducha Božího, aby i skrze nás byla obnovena tvář naší země.

Blahopřejeme:

John Ladislav Bartoš, (VA) graduoval na titul Bachelor of Science in Biology, Virginia Polytechnic Institute and State University. Dodatečně mu celá krajanská rodina blahopřeje a přeje hodně úspěchů v dalším studiu.

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

 Mistr určitě nebyl puntičkář, pokud šlo o etiketu a dobré způsoby, s druhými však vždy jednal s přirozenou zdvořilostí a šarmem.

Stalo se, že jakýsi žák byl velmi hrubý k dopravnímu policistovi, když jednou v noci vezl Mistra domů. Na svou obranu řekl: „Raději jsem sám sebou a jedním s lidmi tak, jak to cítím. Zdvořilost není nic než nafouklá bublina.“

„To je vcelku pravda,“ řekl Mistr přívětivě, „ale nafoukané máme i pneumatiky u auta, a podívej, jak tlumí nárazy.“

Mše svaté 1. února – 2. března 2003

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
02-Feb-03	Za živou rodinu Škovranovu	Žofia Škovranová
03-Feb-03	Za zemřelého Fr. Josefa Novotného a všechny kněze pronásledované komunistickým režimem	Milada Hanák
05-Feb-03	Za zemřelého manžela Nika Svirovsky	manželka Marie Svirovsky
09-Feb-03	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák
10-Feb-03	Za rodinu Vozákovu, Boží pomoc a ochranu	Anna Vozáková
12-Feb-03	Na poděkování za 75 let života a za živou rodinu	Anna Vozáková
13-Feb-03	Za rodiče	Antonín Kocurek
14-Feb-03	Za zemřelého Jana Renera	Míla Hyvarnová
15-Feb-03	Za Hynka Hromádku	Blažena A. Stránská
16-Feb-03	Za zemřelého manžela	Zita D. Lehmová
17-Feb-03	Za zemřelého manžela Zdeňka Homoláče	Alena Homoláčová
19-Feb-03	Za zemřelého Zdenka Ryšavého (10. výročí)	Jiřina Ryšavá
20-Feb-03	Za zemřelého manžela Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
21-Feb-03	Za zemřelého Richard Spadaro	J. Minister a M. Kašpar
22-Feb-03	Za Jana Stránského	Blažena A. Stránská
23-Feb-03	Za Josefku a Františka Pavlicovy	rodina Smrčková
28-Feb-03	Za celou rodinu Bratičakovu a Varcholovu	Maria Škovranova
01-Mar-03	Za Libuši Širokou	A. Benáčková a J. Marešová
02-Mar-03	Za Dr. Bohumíra Bunžu, k jeho nedožitým 95. nar.	Růžena Bunžová

Zemřeli:

Dne 17. ledna 2003 odešel na věčnost **Ing. Arch. Zdeněk Homoláč**. Narodil se 9. září 1925 v Praze. Dlouhá léta žil v NY, pracoval ve World Trade Center. Spolu se svou manželkou Alenou zpíval v krajanském souboru Velehrad při kostele Our Lady of Mount Carmel. Na stáří se oba odstěhovali na Floridu. Se zesnulým se rozloučila v kostele sv. Cecilie v Clearwater, FL manželka Alena, děti Radan a Andrea s rodinami.

Jesus said to her: „I am the resurrection and the life. Those who believe in me, even though they die, will live, and everyone who lives and believes in me will never die.“ (John 11:25-26)

Alois Peter Hanák born on July 31. 1917 in Brno, Czech Republic, died on February 5. 1999 in New York. Deeply conscientious in the performance of every christian and social duty, he was a devoted husband and father and an example of industry, enterprise and benevolence throughout his long life.

In life beloved, in death he is missed.

Milada M. Hanák, wife

Scott Somit, son in law

Carol Hanak Somit, daughter

Relatives in Moravia, friends in U.S.A. and abroad

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Míla Hyvnarova, Alice & William Nikl, Frank & Dagmar Fiala, Joseph & Gita Hlavinka, Susan L. Lucak, Alena B. Homolac, Jan Kmenta, Milan & Eva Fryscak, Alex Dolinay, Georgette Rysavy, Karel Chrobak, Dr. Miro G. Burjetka, Alena M. Pokorna, Sylvester Suda, Jiri & Jana Plannerovi

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci únoru slaví narozeniny:

George K. Kolasa 1. února, Libuše Králová 7. února, Libby M. Hurdes 7. února, František Daněk 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Mathilde Hálek 14. února, Františka Uhlířová 16. února, Vladimír Palička 17. února, Fr. Josef Kadlec SJ 18. února, Anna Sikorjaková 22. února, Fr. Jindřich Kotvrda 26. února.

Krajské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel/Fax: (516) 625 2682 E-mail: anthony57@msn.com <http://www.czechia.com/zvon>

ZVON

ST.MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

Mr. & Mrs. Jiri Hnizda
3185 Teapot Dome Dr
Manchester MD 21102-1206

